

Gravskjending med kvalitetsstempel

Femti år etter at de siste kano-
ner tiet i den europeiske stor-
krig, må vi selvfølgelig være
åpne for ny informasjon eller
glenet informasjon, også der
den justerer, nyanserer eller
forandrer på det bilde av dra-
maet som vi har båret med oss
i snart to mannsaldre.

Men åpenheten kan ikke
gjelde blank løgn og ren grav-
skjending. Ikke om den er kva-
litetsstemplet Universitetsfor-
laget heller.

Ekle funn

NRKs våkne bergensere som
stiller med Forbruker-Refleks,
Egil Teige og Renie Kleivdal
Thorleifsson, har oppdaget
hva som blant mye annet er
innholdet i Universitetsforla-
gets store «frigjøringsattsing»,
en sakalt cd-rom med utrolige
mengder informasjon, som
tekst (7000 sider!), som film,
som bilder, som lyd.

Man er vel naiv om man tror
at hver eneste informasjon kan
være gjennomgått, kontrollert
og kvalitetssikret når man skal
skut utgi en slik pakke.

Men verken forlagets direk-
tor eller verkets redaktører
kan unnskyld seg når enkelte
deler av verket er så katastro-
falt misvisende — ja, sagt uten
omsvop: så løgnaktige og ond-
skapsfulle. Fjernsynsfolkene
traff spikeren på hodet da de
hentet ut en «informasjon» om
at NS-folk som tok vare på
forviste jøders eiendom i 1945
undret seg over at eiendommen
kom tilbake for å hente det
som var blitt stjålet der.

De som sank dypest

Selv den enkleste barnelær-
dom om det folkemordet som
fant sted i norske gater fortel-
ler at Quislings og Hagelins jo-
deforordninger bestemte at jo-
denes eiendeler skulle beslag-
legges og komme «statskassen»
til gode. Det betydde et tyveri
som ikke en gang var legalisert
i lovloshetens Norge.

Det ble nedsatt «likvida-
sjonsstyre», der selv dette tørre
juridiske begrep fikk sitt
egentlige innhold: Mord og
plyndring. Byråkratene i dette
styret skulle selge mest mulig
av det de fant i jødiske hjem.
Noen kjøpte.

I landssviksakene etter kri-
gen forsvarte de tiltalte seg all-
tid spesielt desperat mot an-
klagene om at de skulle ha
kjøpt av jødeboene. Så dypt
ville ingen innrømme at de
hadde falt. Å kjøpe av flykt-
ningbo (staten stjal også eien-
delene til dem som flyktet til
Sverige eller England) var mer
i sin orden, men billigkjøp av

innblikk

Tusenvis av sider, hundrevis av
filmer, lydopptak og bilder lar
seg i dag pøse inn i databaserte
medier med enorm kapasitet.
Det gjelder også ondskapsløgn,
skrives

KJARTAN RØDLAND

jødegods kunne ingen for-
svare.

Et fortvilt forsøk på forsvare
kunne være at de jødiske na-
boer hadde bedt ett og annet
NS-medlem om å ta vare på ei-
endeler før myndighetene tok
dem. Men løgnaktigheten i
dette forsvaret ble som regel
avslørt.

Elite-morderne

De som bruker cd-rom-en får
også vite at Waffen SS var noe

ganske annet enn de vanlige
morderne i «allgemeine» SS,
Gestapo eller SD. Disse solda-
tene som bar SS-runer på uni-
formen, var jo egentlig bare
tyskernes elitesoldater, de
kunne sammenliknes med for
eksempel amerikanske Mari-
nes og britiske Red Devils.

Om Waffen SS (avdelingene
der også de norske frontkjem-
perne hørte hjemme) var elite-
soldater, så var det utelukk-
ende i egne øyne. Man skal

ikke ha overdrevne forestillin-
ger om Wehrmachts ansten-
dighet og «soldatære» heller,
men Waffen SS var de æreløse
soldatene. Da nederlaget nær-
met seg, sprettet de SS-runene
av sine uniformer. Verre var
det å få bort SS-tatoveringene.
Men disse såkalte soldatene
visste godt hvem de var, og
ville prøve å skjule det.

De frivillige

Nesten en million mann var å
finne i disse morderstyrkene.
De var ved fronten, og var na-
turligvis utsatt for pakjennin-
ger der. Enkelte av SS-divisjo-
nene hadde betydelig kamp-
kraft, men det var fordi Hitler
belønnet dem med det beste
utstyret. Strekker man begre-
pet riktig langt, kan de i så
måte ha vært en form for våp-
enteknisk elite. Men det gjaldt
i hvert fall ikke sammenrasket
av frivillige fra de okkuperte
landene.

For mange av dem var tje-
nesten i konsentrasjonsleirene
et alternativ til fronten, og et
fristende alternativ: Tyskerne
kunne bemanne sine dødsleire
og styre sine dødsmarsjer med
SS-folk som søkte dit frivillig.
Oftest som alternativ til tje-
nesten ved fronten.

Hvem i all verden kan ha
produsert den «informasjo-
nen» som Universitetsforlaget
har funnet det saken verdig å
legge inn i en kjempemessig
database? La oss i det lengste
håpe at forklaringen er skre-
pelighet og uvitenhet. Alterna-
tivet er for skremmende.

Skjønt utelukket er ikke al-
ternativet. Det kan være nyttig
å bli kjent med tankegang og
yttringsform hos de mørkeste
krefter. Propagandaen mot jø-
der er en del av Europas histo-
rie i dette århundret, og vi bør
ikke nekte å se den i øynene,
hvor motbydelig den enn er
med sine nid-bilder av kroknie-
sete forbrytersansikter, konspi-
rasjonsteorier, løgnaktig rase-
lære.

Redselskabinettet

Det blir bare så forferdelig galt
hvis dette blikket inn i et red-
selskabinett skal erstatte
sannhetens bilder. Av de
uskyldige som ble hentet ut av
trygge hjem, slept over halve
Europa til betongbunkere der
giftkrystallene ble sluppet ned
fra taket.

Det farlige med dagens mo-
derne lagringsmedier for in-
formasjon i alle former er at
mediene umettelig tar imot alt
som skufles inn i dem. Det
oppmuntrende er at det er like
lett å bli kvitt svineriet.

Men første betingelse er at
noen med vett, forstand og an-
stendighet gjør seg kjent med
hva som er på vei inn. Det er
ikke for alle tider sikkert at
kunnskapens motgift er virk-
ningsfull mot alle nye virus
som angriper.

